

Stredisko Evanjelickej DIAKONIE „útulok Dom na polceste“

1 / 2017

Raz jeden starší muž pozoroval malého chlapca na pláži. Tento chlapec za zohol, zdvihol svojou malou rúčkou hviezdicu a hodil ju späť do mora. Starší muž podišiel k nemu a spýtal sa ho: „Čo to robíš chlapče?“. Chlapček sa opäť zohol zodvihol ďalšiu hviezdicu a hodil ju do mora. Potom staršiemu pánovi zdvorilo odpovedal. „Príliv sem vyplavil veľké množstvo hviezdíc a oni tu uviazli na piesočnatej pláži. Bez morskej vody tu zahynú a tak ich hádžem naspäť do mora, aby som ich zachránil. „Ale chlapče“, pousmial sa starý muž a pokračoval v poučaní, „more predsa vyplavilo na pláž milióny hviezdíc a ty nemáš šancu ich zachrániť. To, čo robíš, nemá predsa pre také obrovské množstvo hviezdíc žiadny zmysel.“ Chlapček sa opäť zohol a zobral ďalšiu hviezdicu do svojej útlej rúčky. Pozrel sa na ňu, otočil sa k pánovi a povedal: „Viete, možno máte pravdu, že tu na pláži sú milióny hviezdíc, a že ich nedokážem zachrániť všetky, ale nemyslím si, že to čo robím nemá zmysel, pretože viem, že pre túto jedinú hviezdicu to zmysel má.“ Chlapec sa otočil od pána smerom k moru a hviezdicu hodil späť do mora. Túžba pomáhať a zachraňovať je niekde v nás. U niekoho sa nachádza: hneď pod povrchom, iní musia siahnuť hlbšie do svojho vnútra a sú aj takí, ktorí musia siahnuť veľmi hlboko, aby sa podujali niekomu pomôcť.

My sociálni pracovníci sa /radi/ radíme do tej prvej skupiny, kde naša túžba a ochota pomôcť je hneď niekde pod povrchom nášho vnútra. Nedávno sa mi však dostala do rúk knižka od Michel Quoista: Cesty modlitieb a veľmi ma oslovila jedna báseň. Vred ešte nedozrel, Pane, a ja som ho už vytláčal. V našom zariadení prichádzame do styku s chlapcami vo veku od 18 do 30 rokov. Každý z nich je špeciálny, osobitý a hlavne každý z nich ma za sebou svoj vlastný životný príbeh. Väčšinou veľmi ťažký. Slovom občianskej spoločnosti, v ktorej žijeme a do ktorej pomáhamo chalanom zaradiť sa, sú to tí, čo nič nemajú, málo čo vedia a sú nie veľmi použiteľní.

Byť denno-denne s chalanmi, ktorí si v živote prežili svoje, je poviem otvorene veľmi náročné. Tiež niekedy skĺznem do polohy, veď ja som soc. pracovník a ty si klient. Osobne takéto jednanie v sociálnej práci považujem za prehru, za svoje zlyhanie. K tomu, aby som si vedel vážiť a pokladať iného za hodnejšieho od seba, potrebujem Boha a Jeho lásku v mojej láske úbohej, tak ako to pekne píše Michel Quoist vo svojej básni. Tie slová, ktoré nasledujú za týmto článkom ma povzbudzujú k tomu, aby som si uvedomoval, že Boh ma nikdy nenazval svojim klientom, ale veľakrát ma v svojom slove nazýva svojim priateľom, bratom, niekým jemu vzácnym. Len ak v ľuďoch, našich mladých chalanoch budeme vidieť svojich vzácných bratov. Len vtedy...

Dušan Maršala

RUDKO

Dušky nemáš jednu? /cigu/. Takto sa mi skoro každé ráno prihovára náš Rudko. S Rudkom sme celkom dobrí kamoši /na niektoré menšie odchýlky/, ale nebolo to vždy tak. Rudko má dar robiť z papierových kresťanov ľudí, ktorí vedia odpúšťať a sú pokorní. /Niektoré zlé jazyky to tvrdia aj o mne - neverte/. Tak poďme pekne poporiadku.

Predtým ako som nastúpil do „Domu na polceste“, ako dobrovoľník som sa asi pol roka modlil za svoje miesto v službe. Moja modlitba bola: „Pane, prosím, daj mi v službe, kde ma postavíš lásku, múdrosť a pokoru. No hneď v prvý týždeň mojej dobrovoľníckej služby sa moja modlitba zmenila: Pane, daj mi lásku, múdrosť a pokoru, pokoru, pokoru, nekonečnú pokoru.

Tato udalosť sa stala v jeden deň, keď som mal službu na „Dome“ a rozdeľoval som rajóny. Práve mi niekto podľa rozpisu chýbal, a tak som prišiel za Rudkom a poprosil som ho, aby daný rajón urobil. Rudko si ale pomyslel, že je nepočujúci a ani na moju tretiu výzvu nereagoval. Po nejakej ostrejšej slovnej výmene, kde sme sa chvíľu pretláčali a zisťovali, kto je víťaz v tomto zápase, som musel Rudka /keďže spŕška vybraných a aj nevybraných slov z Rudkových úst na moju osobu už preliala pohár mojej trpezlivosti/ poslať na 24-ku. Naši chalani vedia, že ak porušia pravidlá, na ktorých sme sa dohodli, sú na 24 hodín vylúčení z nášho zariadenia. Na druhý deň, keď sa Rudko vrátil bol ešte drzejší, vulgárnejší a ostrejší vo vyhrážkach na moju osobu. A keďže môj pohár trpezlivosti ešte nebol vyprázdnený z predošlého dňa, tak som Rudka poslal, keďže bol piatok, preč na celý víkend. Jemu, aby sa vychladla hlava a mne, aby sa vyprázdnil pohár trpezlivosti, ktorý už zasa pretekal „moje nervy“. V nedeľu večer, keď som sa vracal zo Sabinova, som v Levoči na čerpacej stanici zachytil správu v rozhlase. Právě gratulovali k meninám všetkým Rudolfom.

A vtedy sa začal vo mne zápas (so mnou, s Bohom, s Rudkom). JA sa mám pokoriť, kúpiť Rudkovi čokoládu a ešte mu ísť aj zablahoželať? Aký to bude mať výchovný efekt? Rudko si povie: „Neurobím rajón, pošlem ho do teplých krajov a on mi kúpi čokoládku - super.“ Tak som sedel na čerpačke a zvažoval argumenty pre a proti Rudkovej prevýchove. Ako som tam tak sedel a v hlave prevychovával Rudka, začal som si klásť otázky, na ktoré som si hneď aj odpovedal. Odkiaľ ideš Dušan? No z domu od svojej milujúcej manželky. A ako si ty oslávil pred mesiacom svoje meniny? Boli sme s Majkou na koláčik a kávu. A teraz ideš kam? Do služby k chalanom na dom. A čo myslíš, ako oslávil Rudko, chalan, ktorému ideš slúžiť, svoje meniny? Kto zagratuloval chalanovi, ktorý vyrastal od útleho detstva v detskom domove a nepoznal lásku mamy a výchovu otca? Koľko krát si ho mama pritúlila a pohládila po vlasoch a koľko krát pocítil chlapské objatie otca? Asi nikdy. Tak choď a urob, čo je správne. Ráno, keď som Rudka zobudil a spýtal som sa ho, či mu niekto zagratuloval, tak sa mierne usmial a povedal: „Áno, dvaja bezdomovci na stanici.“ Podal som mu čokoládku a objali sme sa. Keď som sa od Rudka otočil, neviem prečo, ale mal som vlhké líca. Nerozumiem tomu, veď: Chlapi nikdy neplačú... DM

Milí priatelia,

opäť je tu čas podávania daňových priznaní a s tým spojená možnosť darovať svoje **2 %** zo zaplatenej dane organizácii, ktorej činnosť chcete podporiť. Verím, že túto možnosť využijete a podporíte dobrú vec. Ak ste si z mnohých dobrých projektov na Slovensku vybrali práve nás, tak všetky potrebné informácie nájdete na našej stránke: **www.domnapolceste.sk**

Ďakujeme!

Infolist 1 / 2017

Stredisko Evanjelickej Diakonie

„útulok Dom na polceste“

so sídlom vo Veľkom Slavkove

Tatranská 71

059 91 Veľký Slavkov

IČO: 379 451 22 **DIČ:** 2022161196

IBAN: SK79 7500 0000 0040 0199 3196

SWIFT (BIC): CEKOSKBX

www.domnapolceste.sk

info@domnapolceste.sk

**Vred ešte nedozrel, Pane,
a ja som ho už vytláčal.**

Vred ešte nedozrel, Pane,
a ja som ho už vytláčal.

Môj pacient trpel,
telo mal rozpálené,
ale svoj jed si držalo.
Musel som čakať
a liečiť len pomaly.
Čakať, kým telo bude pripravené
a dosť silné na to, aby samo vyvrhlo,
čo je v ňom zlé.
Podobne, Pane,
pri inom človeku a pri iných,
pri tých, čo trpia v srdci nečistý
prameň,
mal by som dlho trpezlivo čakať
a dlho sa modliť.

Ale ja, veď to vieš,
som netrpezlivý a pyšný.

Chcel by som zachraňovať svojich
bratov,
skôr ako na to pristanú,
a sami sa vyzbroja
proti zlému v sebe.

A čo je ešte horšie,
istý svojou mocou,
hrdý na svoju oddanosť
nazdávam sa, že sám dokážem

vyliečiť chorobu,
ktorú môžeš vyliečiť jedine TY.

Daj mi PANE predovšetkým
úctu k inému
a k jeho životu skrytému
v dlhých putovaniach.
Nedovoľ mi nikdy, aby som vošiel
k cudziemu človeku,
ba ani k bratovi,
ak mi zvnútra
on sám neotvára dvere.

Daj mi odvalu čakať,
a nie neodbytné
tíct' slovami
na okno niečieho srdca,
ktoré sa iba poodchýlilo.
Lebo potom sa tie slová často
rozbíjajú o múry
a k srdcu sa nedostanú.
Ba niektoré z nich,
prudšie a ostrejšie,
by mohli vniknúť do živého mäsa
a ešte ho bolestnejšie zraniť.

Nauč ma Pane, mlčať.
Nie prázdnymlčaním,
prirýchlo zaplneným mojimi
bláznivými snami.
Ale, mlčaním, ktoré čaká slovo od
iného a až potom pomaly prenechá
miesto svojim slovám.

Daj mi pokoru,
mne, čo sa tak často pokladám
za bohatého,
hoci sa tvárim skromne.
Istý svojou dobrou vôľou,
vychovávateľskými schopnosťami,
svojou skúsenosťou,
šľachetnosťou,
ba dokonca svojím priateľstvom
a svojou všemohúcou láskou.
Bohatý pri stretnutí s iným,
v ktorom vidím bedára
a ja ho mám obohatiť štedrou
almužnou.

Pomáhaj mi, aby som uznal,
že som rovnakým hriešnikom ako on.
Pred ním.
Ja, ktorý sa pokladám za čistého.
Ja ktorý som spokojný so svojim
životom,
podľa mňa korektným.
A som taký hrdý na svoje drobné
cnosti,
chabý kapitál, ktorý som skôr dostal,
než by som ho bol sám nadobudol.

Nauč ma napokon Pane,
modliť sa.
Modliť sa k tebe v druhom.
K tebe, čo v ňom chceš rásť
a v ňom si želaš navždy
založiť svoj domov.

Lebo ja Pane,
nemám čo ponúknuť,
len Tvoju lásku, Tvoju,
v mojej, v mojej láske úbohej.
Iba svoju ruku
s nehou položenú na jeho,
a svoj pohľad,
tichého strážcu
pri posteli chorého.
A hádam zopár slov,
ktoré vzklíčia v jeho srdci,
ak si mi ich Ty na pery
zasial v noci.

Veď ja som iba tvoj sluha, Pane,
a ak musím slúžiť
verne,
ponížene,
svedomite,
každý deň k chorým na duši,
ktorí mi križujú cestu,
jedine ty môžeš zasiahnuť zlo
v nich, vo mne.
Zlo tak hlboko zakorenené,
že nijaké ľudské prsty, ktoré ho
vytláčajú,
ho nemôžu vytisnúť.
Lebo len Ty
môžeš vyháňať zlých duchov,
uzdravovať srdcia,
a pri uzdravovaní srdc často i telá.
Lebo Ty jediný si SPASITEĽ
a práve preto si prišiel na svet.